

førsluna. Eg havi ikki høyrð hesar sangir sungnar fyrr, uttan tann síðsta, ið eg kenni frá norsktum uppruna, skrivandi av Jan Honningdal, og hesa ferð umsettur til føroyskt, orðvísni enn eg eri vanur at hoyra hann. Beinta, Eyð, Ása, Joen, Alice, Vivian og Tórfríð komu tey øll væl frá teirra soloparti - reint og vakurt sungið.

Tónleikararnir komu eisini sera væl frá teirra uppgávu við skipaðum, presisum undirspeli, uttan eina einastu larmandi takt áðrenn sangurin byrjaði, enná við røttum duri og rættari rytmi. Hetta hevur nógv at siga til eina slíka framförlu sum hesa, tí einki er so irriterandi sum at hoyra tey framforandi stemma og venja áðrenn framförluna. Alla tókk skulu tit eiga fyri tað.

Felagskórið

Hesa ferð varð kórið samansett av 170 sangarum, bæði ungum og gomlum. At hesi hava havt nógv at gera hesar seinastu dagarnar, er lítið at ivast í, tí tað prógvaði framförlan so dyggiliga. Á konsertini framfördi kórið 16 ymiskar sangir - hvør betur enn annar. Eftirsum hetta var ein 20 ára jubileumskonsert, hevði tónleikanevndin valt at taka nakað av tí gamla tilfarinum við, og var hetta sera stuttligt at hoyra. Sangir sum „Takk, at tú bart mína byrðu“, „Harrin er mín hirði“, og so ikki minst fyri mitt oyra at hoyra, tann vælkendda sangin hjá Arnold Børud: „Harri Jesus, send tú meg“. Hesin var jú fyrstu ferð at hoyra við føroyskum teksti á plátuni hjá Myrnu, Mirjam og Sofus, við umsetingini hjá Hanusi Hansen úr Fuglafirði. Gott at tað ikki hevur verið neyðugt við nýggjari umseting her. „29. Sálmur Dávids“ var eisini fangandi at hoyra, og her kendist eg við lagið hjá Pelle Karlsson: „Given át Härren, ára och makt“. Sera væl sungið við røttu samförlingini, sum hesin sangur krevur. Ein sangur, sum eg ikki havi høyrð fyrr og rættuliga fangaði meg var: „Vít vilja fegnast um lívið“. Eitt sera meliðst og gott lag, sum væl er vert at vera spelt og sungið meir.

Rættuligt lív í

Eftirsum kóleidarin sjálvandi hevði sítt egna tilfar við í skjáttuni til Føroya, var

eisini nakað her at hoyra. Sangir sum: „Take me“, „Put all Your trust“, „Kyrie Elaison“, „If the Lord“, „He'll take the pain away“ og so ikki minst sjálfur endasangurin „Magnify the Lord“, settu rættuligt lív í. Eg má siga sum er, at eg havi høyrð nógvan góðan andaligan kórtonleik gjøgnum árin, men her var nakað fyri mín kræsa góma at hoyra. Kórið sang, sum um tað einki annað hevði gjørt í fleiri ár. Alt gekk uppá stás, og eg kendi røttu samförlingina, áhugan og innlitið, at alt var sum tað skuldi. Hvør sangari gjørdi sín part og spardi seg ikki.

Eg má siga sum er, at eg hevði ikki væntað at sæð og uppliva nakað av tí eg upplivdi hetta kvöldið. Eg havi sjáldan - sum Hvítusunnunin - høyrð so nógv Halle-lujaróp, klappandi hendur, veiggjandi hendur og kroppar, gleðisútróp, trampan, ja enná fimleik á høgum stóði, sum hetta leygar-kvöldið í Norðurlandahúsinum. Heimkomin hugsaði eg, at kanska Hvítusunnunin munnu vera sovnaðir, tí tað hevur jú altíð verið alment kent, at tað er so lívligt, har sum Hvítusunnunin eru, men tankin kom til mín aftaná, nei- Heima-missionsvinirnir munnu vera vaknaðir! Vaknaðir, sigur tú? - Ja, tað er kanska við at koma eldur í, hvør veit? Gleðiligt, og eg siggi framvið at hoyra mangt slíkt framvið.

Eingir nótar

Tað varð longu fráboðað frammanundan, at kórleið-

Hetta er 20. ferðin, at Heimamissionin skipar fyri sangskeiði

arin víldi helst at sangararnir ikki fingi nótablað útflyggjað, tí alt tilfarið skuldi lærast uttanat. Hetta gjørdi sít til tað væleydnaða úrslitið. Andlitini vóru alla tíðina framförlivind, smilandi og konsentrerað. Frá nú av kann eg hugsa meir, at nótarnir verða lagdir á hillina, og er hetta eitt frálíkt prógv um at tað letur seg væl gera. Gott tit!

Samanumtikið

„May His peace be with You“ var síðsta lagið á konsertini, og var hetta eitt sera gott lag at enda við, men

tað vísti seg at vera trupult at enda, tí lurtarafjöldin víldi bara hava meir, so at enná tvey eykaløg vóru spæld til síðst, og síðsta saltomortalan var eisini loppin av norðmanninum.

Eg kann bara geva tykkum øllum sum luttóku á jubileumskonsertini mitt besta viðmæli, og eg má siga sum er, at føroyska Heimamissionin hevur ein musikkapasitet størri enn tann vanlig, bæði tá tað viðvíkur tónleikarum og sangarum. At Sangskeiðini, sum nú hava 20 ár á baki hava gjørt sít til hetta góða úrslitið, er

ein veruleiki. Vónandi kemur hetta, sum tit her hava lært tykkum tilgóðar í tykkara lokalu samkomuhúsum framvið og steðgið ikki á!

Vit eru á veg inn í eina nýggja öld, ja, enná eitt nýtt túsundárskeið, og sigast má at hetta sangskeiðið var eitt verdugt punktum fyri

hesa öldina, vit nú um nakrar dagar skulu leggja aftur um okkum. Siggið tit fram við góðum huga til komandi sangskeið - og sjálvur bíði eg við spenningi til næstu ferð. Eg gleði meg at sleppa at hoyra tykkum aftur, um Gud vil og eg livi.

